

naar en Station havde haft Vagt i to Timer, tog den næste igen to Timer og saa fremdeles, idet jeg gaar ud fra, at en Station kan overse begge Stationers Territorium, saa at de kunne forudse, naar et Skib er i Fare for at strande, saa tror jeg, at noget godt vilde være opnaaet. Hvis man organiserede Sagen paa den Maade, at der var en Mand, der havde Udkig med, hvad der foregaar paa Søen, kontinuerligt hver Nat, idet jeg gaar ud fra, at Natten regnedes fra Kl. 8 Aften til 8 Morgen, Aaret rundt, og at Opsynsmanden paa Stationen har en almindelig Forpligtelse til at sørge for at holde Øje med, hvad der foregaar paa Havet, vilde flere Strandinge, der ere foregaaede, baade den paa Fanø og den ved Tornby, kunne være undgaaede. Der er ikke nogen, der har Forpligtelse til at holde Udkig med, hvad der foregaar paa Havet, og den første Betingelse for, at Redningsvæsenet kan gøre sin Pligt, er at faa at vide, naar der er Brug for det. Det kan det ikke faa at vide, saaledes som det er organiseret nu. Hvis man vilde kunne tilstaa 400 Kr. aarlig til hver af de Stationer, der have Mandskab nu langs Jyllands Vestkyst, vilde man ved en samlet Bevilling af 13,000 Kr., altsaa en Merbevilling af 5,000 Kr., kunne etablere saadanne kontinuerlige Udkig, som jeg tror ere nødvendige for at sige, at Redningsvæsenet er fuldstændig tilfredsstillende organiseret. Hvis det blev, som jeg sagde, fordelt mellem 2 og 2 Nabostationer, saaledes at f. Eks. Lønstrup og Løkken turnede om at have Udkig fra 8 Aften til 8 Morgen — og det er dog kun i det halve Aar, at Faren for Strandinge er forholdsvis stor — saa kunde man faa et kontinuerligt Udkig ved hver Station for samme Betaling. Hvis man gaar ud fra en Betaling af 50 Ø. pr. Time, og at enhver er forpligtet til for den faste Løn, han har, at yde en Vagt, der svarer til 50 Ø. pr. Time for det her anførte Beløb, vilde man kunne opnaa det, jeg her har sagt. Jeg vil meget henstille til den ærede Landbrugsminister og det ærede Finansudvalg at tage under Overvejelse, om man ikke burde søge Oplysninger hos Redningsvæsenets sagkyndige, om, hvorvidt en saadan Ordning vilde kunne gennemføres paa Basis af dette Forslag.

Samtidig skal jeg tillade mig at anføre, at det vistnok vilde være heldigt, da vi have faaet en Redningsdamper stationeret i Tyborøn Kanal, af og til at benytte den ved de 4 Gange aarlig stedfindende Inspektioner af Redningsstationerne, idet man derved vilde komme de virkelige Forhold en hel Del nærmere end ved disse fingerede Øvelser fra Land. Jeg tænker mig, at „Vestkysten“ kunde allarmere Redningsstationerne paa uvisse Tider og se, hvor hurtig der kunde rykkes ud, lægge sig selv til Ankers ved den yderste Revle, altsaa i den Afstand, hvor man har Brug for Hjælp, og søge Forbindelse baade med Baad og Raketforbindelse. Jeg tror, at en saadan Ordning vilde være til væsentlig Gavn for Redningsmandskabets senere Uddannelse. Jeg skal endvidere omtale, at der er en Del af Redningsmandskabet, som ikke har den Tillid til deres Aarer, som man kunde ønske, og jeg skal derfor meget henstille, at man gør Forsøg med at bruge de Aarer, som Fiskerne ere vant til at bruge paa Kysten, idet de paa mange Steder under alvorlige Forhold ikke ere kendte med de Aarer, som de nu betjene. Jeg skal kun henstille til den højtærede Landbrugsminister, at der gøres et Forsøg i disse Retninger, da det er meget rigtigt, at Redningsmandskabet først og fremmest har Tillid til deres Baad og dens Betjening.

Christiansen: Det er til § 18, Betænkningens Nr. 50, at jeg vil tillade mig at knytte et Par Bemærkninger. Jeg skal ikke fremkomme med nogen længere Udtalelse, da forskellige ærede Medlemmer have talt temmelig udførlig om denne Sag, men denne Bevilling til Avlscentre er jo i Grunden noget ganske nyt, thi om vi end have haft Præmiering af hele Kvæghold, have vi ikke haft det ført ud i det praktiske Liv paa den Maade, som her er Meningen. Denne Bevilling har vakt ikke saa lidt Interesse omkring i det danske Landbrug, og jeg kan sige, at den næsten overalt er bleven hilst med Tilfredshed. Det er ogsaa min Overbevisning, at naar den fornuftig og hensynsfuldt føres ud i det praktiske Liv, vil den sandsynligvis kunne faa en meget vidtrækkende Betydning for Husdyravlens Udvikling i vort Land. Jeg